

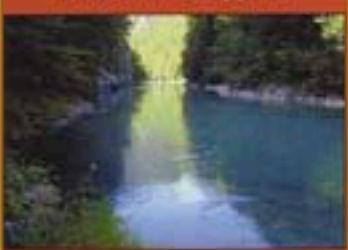


Смедерево * Година VI * Јун 2008. * Број 13

нови образовни профил



ТЕХНИЧАР ЗА ЗАШТИТУ
ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ



ПОЉОПРИВРЕДНИ
ТЕХНИЧАР



ВЕТЕРИНАРСКИ
ТЕХНИЧАР



ПРЕХРАМБЕНИ
ТЕХНИЧАР



у
СУСПРЕТ
ГЕНЕРАЦИЈАМ
НОВИМА



КОНФЕКЦИОНАР-КРОЈАЧ



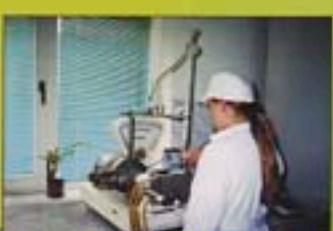
ТЕХНИЧАР - МОДЕЛАР
ОДЕЋЕ



МЕСАР



ПЕКАР - ОГЛЕД



ПРОИЗВОДАЧ ПРЕХРАМБЕНИХ
ПРОИЗВОДА





Сарађивали су

Јелена Јанковић 4/1

Јелена Јозић 2/3

Јована Радосављевић 2/3

Марина Ђоковић 2/3

Јелена Петровић 2/3

Мина Спасов 2/1

Тијана Реџић 3/1

Ивана Стевановић 2/9

Марина Илијашев 1/1

Драгана Стојановић 1/1

Горица Станојевић 1/1

Александра Серафимовски 1/1

Гордана Анић, професор

Љиљана Лазић, професор

Милена Лазић, професор

Рајко Перовић, професор

Душан Раичевић, професор

* * *

Обликовање

Владан Живојиновић

* * *

Лектор

Јелена Булајић, професор

* * *

Организатори

Александра Љубисављевић, професор

Јелена Булајић, професор

* * *



ЖИВОТНА ФИЛОЗОФИЈА

Једној жени треба двадесет година да од сина направи мушкарца, а другој само двадесет минута да од њега направи будалу.

*

Када би избори могли нешто да промене, укинули би их.

*

Жена-како то гордо звоца.

*

Брак је оно што долази после живота, а пре смрти.

*

Можда женама мозак и није слаба тачка, али је ипак тачка.

Јелена Петровић 2/3

Јелена Јозић 2/3

Марина Ђоковић 2/3

ШКОЛА БЕЗ ДУВАНСКОГ ДИМА МИЛА ЈЕ СВИМА

Друштво Србије за борбу против рака већ 37 година организује акцију *Млади у борби против рака*. И ове године расписан је најградни конкурс за литерарне и ликовне радове, а тема је била Школа без дуванског дима мила је свима. Према подацима којима Друштво располаже, литерарне радове радио је 5.109 ученика основних и средњих школа, међу чијим радовима су школе одабраle и послале 449 текстова. Жири у саставу проф. др Александра Јеркова, проф. др Милојка Пантића и професора Весне Војводић-Митровић заседао је 7. маја у просторијама Друштва и изабрао најбоље радове. Ученица наше школе Јелена Јанковић, која нас ове године напушта, а која је Школи донела бројна признања са литерарних конкурса, освојила је трећу најраду за прозу ученика средњих школа. Било нам је задовољство да присуствујемо свечаном уручењу најрада, које је обављено у Скупштини града Београда 21. маја ове године.

Цигарета... На први поглед нежна, беспомоћна и привлачна. Али у том малом папиру, који можемо једним стиском уништити, налази се тихи и окрутни убица...

Кашаљ ме је гушио. Стаяла сам поред прозора, гледајући како моји некадашњи пријатељи пролазе поред моје куће ни не погледавши је. Слушала сам њихов смех, завидела им што могу да уживају у овом топлом, пролећном дану... А ја сам седела овде, затворена, скривена од свих, док ми се судњи час тихо приближавао. Храпаво сам дисала, држећи се за груди. Узела сам огледало и приближила га лицу. Поглед ми је узвраћала девојка сиве коже, са тамним подочњацима и прљавом пепельастоплавом косом. Не, ово нисам ја. Ово је неки туђи лик који ме прогања. Али знала сам да је то само лаж у коју сам желела да верујем. Некада сам била лепа, имала сам дугу косу, очи необично љубичасте и лепу препланулу пут. А сад сам само сенка оне седамнаестогодишње девојке која је некад уживала у животу. Поглед ми је лутао по соби и зауставио се на малом, дрвеном столу. Тад сам се, после много времена, коначно срела са својим убицом...

Први пут сам запалила цигарету са петнаест година. Не знам зашто сам то учинила. Једностав-

но, то су радили сви око мене, а пошто нисам желела да се издвајам из друштва, запалила сам једну кријући се иза школе. У устима сам имала ужасан укус, као да сам жвакала пепео. Али то ме није спречило да наставим. У почетку сам само пућкала, плашила сам се да увучем, јер кад год бих то учинила, почињала сам да кашљем и у плућима ми је горело. Полако, навикла сам се и на то, и постала сам пушач који није могао без цигарете.

У почетку, крила сам се од родитеља. Пушила сам на тераси или поред широм отвореног прозора. Када су коначно открили о чему се ради, много су викали. Говорили су како ћу уништити своје здравље, како ће ми зуби пожутети... Када су видели да то не помаже, одвели су ме на једну презентацију друштва које се борило против наркоманије и свих болести зависности. Седела сам и гледала у њих, а уопште их нисам видела. Мислила сам на то где ћу вечерас да изађем, шта ћу да обучем... Некако преко волье, после дужег времена, моји родитељи су се навикли на чињеницу да пушим. И даље су били против, али су то мање показивали. Чак су почели и да ми купују цигарете.

Мислила сам да цигарета уопште није опасна. Наравно, слушала сам приче о многим болестима

СА ЛИТЕРАРНИХ КОНКУРСА



изазваним цигаретама, али то се догађало тамо негде, изван мог света. Никад нисам могла ни да помислим да се то може додонити и мени. Никад нисам разговарала са друштвом о томе. Нико од нас није ни помињао престанак пушења. Уживали смо да после сваког часа седимо, док се облак дима извијао изнад нас. Сваког дана школско двориште је било пуно пушача и увек су долазили нови. Непушач би се прикључио свом пријатељу и за неколико дана и он би постао пушач. Нико се више није ни крио, чак смо се поносili чињеницом да вртимо цигарету кроз прсте. Полако, нама старијима прикључивала су се и деца петог, шестог и неколико девојчица из четвртог разреда. Понекад сам размишљала о разлозима свог пушења. Нисам нашла ни један. Негде у новинама сан прочитала да је све више деце-пушача. Упркос томе, на тобоганима седеле су моје другарице и вртеле цигарете, на прозорима неколико шестака у облаку дима... Било нас је превише. Желела сам да престанем, али кад год бих дошла у школу, опет бих узела једну, па другу и тако редом. Нисам престала...

Први знаци болести појавили су се кад сам била у трећем разреду средње школе. Почела сам страшно да кашљем, да се гушим. Имала сам осећај да немам доволно ваздуха. Тешко сам дисала, а при сваком уздисају осећала сам снажан бол у

грудима. Нисам придавала велики значај томе. Претпостављала сам да је у питању неки грип и да није ништа озбиљно. Очекивала сам да ће брзо проћи. Била сам врло бледа, што су приметили и сви око мене. Другарице су ми говориле да треба да одем лекару, али нисам их слушала. Mrзела сам болнице и избегавала их. Кад сам први пут испљунула крв, снажан осећај страха ме је обузeo. Знала сам да не могу више да избегавам докторе, било је време да их посетим.

Мама и ја смо седеле у ординацији кад нам је пришао старији доктор, носећи у рукама моје анализе. Сео је наспрам нас и озбиљно нас погледао. Кад је коначно проговорио, трудио се да му глас буде смирен и озбиљан. Његове речи су ме погодиле попут муње. Рекао је да имам рак плућа. Остatak нисам чула. У глави ми је било магловито. Покушавала сам да се сетим кад је све кренуло наопако. Кроз мисли су ми прохујале речи: „Хајде запали, ништа не може да ти буде од једне цигарете...“ Склопила сам очи и све око мене се претворило у мрак...

Покушали смо хемотерапијом. Није успело, било ми је горе. Мислила сам да ме Бог кажњава, јер сам игнорисала сва она упозорења.

Док ми још није било толико лоше, прошетала сам до школе. Staјала сам попут авети код ограде и посматрала децу. Али то више нису била деца. Били су то мали људи, пушачи, који нису размишљали о последицама. Пожелела сам да им на трен поклоним мој бол, тек да видим шта ће мислити о најбољем пријатељу-цигарети. Али нисам. Једино могу да се надам да се њима ово неће додонити, да ће на времестати, да ће успети да заврше школу и остваре своје снове.

Ништа на може ублажити бол који осећам у себи. Моје време полако истиче. Али, ово је био мој избор, и избор ко зна колико људи широм света. Наше школе нису школе, већ пущионице. Уместо да учимо, ми бежимо са часова да бисмо пушили. Ја, која најбоље осећам последице, могу само да поручим: „Оставите цигарету, спасите живот!“

Јелена Јанковић 4/1

О РЕЧИ

Yсамом уранку свога постотања, када је још увек живео у пећинама, чудио се свету око себе и упознавао га, човек је, на том путу до homo sapiensa, открио реч. Макар оно што је личило на будућу реч, открио је семе и претечу речи. Она се родила управо из његове зачуђености и задивљености, постала његово главно оруђе помоћу кога је почeo да исказује, и исто тако истражује, свој унутрашњи свет. Реч је била семе које је требало посејати.

Она је у почетку била гола и необликована. Човек је почeo да је обликује, као вајар своје тек започето дело, а како се његов свет богатио, и да је одева у нова и нова значења, да је боји новим нијансама. Реч је расла, као новорођенче, развијала се, дужила и дубила, да би се одједном издигла изнад свих ствари и бића, изнад свега што постоји, и ту и остала, за сва времена.

Касније, човек је повезао тек одевену реч и звук, те је и запевао о животу и његовим чудима. Та реч се преносила с колена на колено, трајала и одолевала забораву. Певала се уз лиру и говорила о љубави и срећи, о болу и патњама. Певала се и уз гусле и опевала велике догађаје и још веће јунаке. Та је реч живела у

народу и њему припадала, била велико чедо народа. И све оно што је било народ, она је носила у себи, сву лепоту, јасноћу и чистоту народног језика.

А онда, онда је прва реч, прамајка свих речи, коначно била записана, оставила свој вечни траг на белини папира. Реч се чудесном брзином размножавала. То није умањило моћ усмене речи, али је пружило човеку нове могућности, отворило нове путеве који су водили у један нови свет писаних знакова. Човек је причао, и писао, своју је записану реч послao у свет, њу су многи сусрели, упознали и доживели, многима је продрла у срце и душу, просветлила ум. Она је говорила о људима, о људским судбинама, о животу и смрти, љубави и мржњи. Прича је текла без kraja и конца, распредала се по земљи, додиривајући небеса, тајanstveni онострани свет. Сви су били обухваћени њоме, све је било она и она је била све.

И дан-данас не престаје да нас задивљује моћ речи, речи која скрива и открива, која може убити и оживети, променити ток живота, преусмерити га у неочекиваном правцу, одвести нас у далеке и необичне пределе, упознати нас са тајном смрти, са тајном живота, и са њиховим непрестаним чудесним преплитањем. Учи нас како преживети живот, како се борити са страховима, аветима прошлости, теретима садашњице и маглама будућности, и како се витешки упустити у борбу са ветрењачама.

То је један читав свет који је вечан, сакривен, као у Нојевој барци, од свих непогода и зала. И даље светлуца заносно Софкино тамно око, чује се болна Коштанина песма, своје ратове са агама и даље води кмет Симан, сукобљавају се отац и син, Аћим и Ђорђе, брат и брат, Ђорђе и Вукашин, и данас жена пати, окружена мушкарцима, вечита жена страдалница и борац, Симка. И док чекамо Годоа, опкољавају нас војске краљевића Фортинбраса, неки Раскољников опет убија бабу зеленашицу, Хамлетово „бити ил' не бити” трепери у ваздуху, једном Мерсоу умире мајка у старачком дому, а он узима пиштољ и убија непознатог Арапина, једног сунчаног дана. И живимо у Проклејтој авлији, или она живи у нама, посматра нас око свезнајућег Карађоза, које као да говори: „Сви сте криви, невиних нема!”, а ми патимо због судбине несрећних султана.

И тако тонемо у воде људских немира, јер смо сви једно, сви смо повезани невидљивим нитима. И постоји Нојева барка која плови и пловиће увек, која чува у себи читав свет саткан од речи. И нема тог потопа који би

уништио ту истинску бајку. И осећамо везу са другима, непознатима, осећамо њихове радости и боли док „милујемо далека брда и ледене горе, благо, руком”.

Хвала што сам човек и имам

реч, и имам моћ да је чујем и кажем. Хвала јој што ме води ка оној тајанственој звезди у бескрајном плавом кругу.

**Александра
Љубисављевић**

ОМЛАДИНСКО ПРЕДУЗЕТНИШТВО У ПУНОЈ СНАЗИ

Ове године у Школи су активна четири Омладинска предузећа: „STRONG TEAM”, „L'eau Parfumée”, „СЛАВНИ” и „STRONGIRLS”. Улогу ментора, као и до сада, преузела је професорка Софија Павловић. Разговарали смо са члановима предузећа о њиховим активностима и начину њиховог рада.

 **Ђачко перо: Како сте основали Ваше предузеће и чиме се оно бави?**

ОП „STRONG TEAM”: Чланови нашег предузећа имали су велику жељу да помогну деци са посебним потребама из обданишта „Сунце” у нашем граду. Програм Омладинског предузетништва нам је дао прилику да реализујемо нашу жељу и уз то проширимо своја знања овом ваннаставном активношћу. Оснивање предузећа је ишло „корак по корак”, по плану који је предвиђен Програмом. Наш тим од шест чланова (директор Марија Свилар, шеф набавке Никола Ивковић, шеф производње Милан Живковић, шеф финансија Бојана Игњатовић, шеф маркетинга и продаје Тијана Симић и шеф администрације Јована Проговић) бавиће се услугама фотокопирања и коричења, а за сву остварену добит након затварања фирме планирамо да купимо нешто

вредно и поклонимо деци са сметњама у менталном развоју.

 **Које сте активности планирали?**

ОП „STRONG TEAM”: Након комплетирања Бизнис плана и превода на енглески језик одређених садржаја, очекујемо да ће BIP (BUSINESS INNOVATION PROGRAMS) са седиштем у норвешком граду Moss регистровати наше предузеће и да ће њихов Фонд за финансирање одобрити наше потребе за инвестицијама у вредности од 200€. Када обезбедимо финансијска средства, од 1. септембра почнемо са радом. Чека нас свакодневни рад у фотокопирници Школе. Овом приликом информићемо читаоце да ћемо им бити на услуги од септембра месеца по најповољнијој цени у граду. Корисници наших услуга не само што ће уштедети, већ ће бити и учесници хуманитарног дела. Зар је то мало?

 **Шта је битно за Ваш радни састанак?**

ОП „STRONG TEAM”: Састанци захтевају јаку слогу и међусобно поштовање. Састанку морају сви присуствовати како би био успешан, будући да је рад тимски. Наше прво радно ангажовање било је истраживање тржишта и израда Бизнис плана уз

помоћ ментора Софије Павловић.

 **Да ли се припремате за Сајам предузетништва и када се он очекује?**

ОП „STRONG TEAM”: Да, шеф маркетинга је управо задужен за тај део после уз помоћ осаталих чланова. Потребно је што атрактивније спремити штанд, привући што више људи и очарati комисију која буде оцењивала у категорији такмичења за најбољи наступ, лого и имаџ фирме. Очекујемо и Вас... Добро дошли! Тога ће бити у децембру месецу 2008. године.

 **Откуда идеја за ОП „L'eau Parfumée”?**

ОП „L'eau Parfumée”: Један од чланова Предузећа је дошао на идеју да се бавимо производњом и продајом миризне воде за пеглање, а остали чланови су то подржали. Имали смо у виду и прошлогодишњи успех Омладинског предузећа које се бавило производњом дестиловане воде. Трудићемо се да и ми (директор Драгана Дунчевић, шеф финансија Александра Филиповић, шеф набавке Милена Шупут, производње Милица Кузмановић, шеф контроле Петар Зотовић, шеф маркетинга и продаје Александар Стјаћић и шеф администрације Александра Милошевић) освојимо неку од награда у различи-

ИНТЕРВЈУ



тим категоријама такмичења.

Па како се припремате за Сајам?

ОП „L'eau Parfumée”: Припреме нам предстоје од јесени, али већ сада имамо одређене идеје како бисмо најбоље могли презентовати своју фирму, Школу и град из којег долазимо. О том-потом. Бизнис план смо завршили, сада је најважније да он буде прихваћен од Надзорног одбора овог програма за Србију.

Дочарајте нам Ваш радни састанак?

ОП „L'eau Parfumée”: Веома нам је забавно. О свему се договарамо. Атмосфера је опуштена. Сви чланови предузећа учествују у раду предлажући своје идеје, а онда гласамо који ће се предлог усвојити. Углавном се трудимо да нам тимски рад буде што бољи. Ментор нас саветује и помаже у одлукама, као особа са истукством.

Како је Ваше предузеће постало и који је његов задатак?

ОП „СЛАВНИ”: На часу одељењске заједнице професорка Софија Павловић одржала је предавање о Омладинском предузетништву, и нама се допало. Одлучили смо да оснујемо своје предузеће. Пошто су чланови на-

шег Омладинског предузећа ученици одељења која припадају подручју рада Производња и прерада хране, наша пословна идеја је производња и продаја пецива (кифле, плетенице, ѡеврек). Окупили смо се и формирали тим: директор Светлана Кукуљ, шеф администрације Невена Стојческа, шеф финансија Наташа Недељковић, шеф маркетинга и продаје Ивана Пантић, шеф набавке Владимира Милојевић и производње Лидија Животић.

Како сте замислили рад свог предузећа?

ОП „STRONGIRLS”: Пошто је главни циљ програма стећи основна знања о процесу оснивања и вођења малог предузећа, што подразумева обављање различитих пословних активности, производњу стварних производа или пружање услуга уз што је мање могуће симулирања пословања, дошли смо на идеју да креирамо и израђујемо униформе за различите намене, имајући у виду да се образујемо у тој струци. Униформе су намењене ученицима основних и средњих школа, трговцима, васпитачима, помоћним радницима, пекарима, куварима, посластичарима и лаборантима, у зависности од модела и комбинације.

Које девојке чине „STRONGIRLS”?

ОП „STRONGIRLS”: Наш тим чине: директор Милена Анђеловић, шеф комерцијале Драгана Стојановић, шеф финансија Јелена Гарић, шеф производње Марина Николић и шеф администрације Александра Ђорђевић.

Какву сарадњу имате са својим ментором?

ОП „STRONGIRLS”: Са ментором имамо састанке пре или после редовних часова. Она нам даје упутства којим редоследом реализовати циљеве овог програма, добијамо теоријска знања из економије која примењујемо практично; даје нам корисне идеје и упутства за рад, коригује грешке, повезује са другим професорима који нам могу помоћи у реализацији наше пословне идеје.

Које сте активности реализовали до сада?

ОП „STRONGIRLS”: До сада смо реализовали све активности предвиђене планом за првих шест месеци, а то су: креирање и избор пословне идеје, истраживање тржишта, развијање маркетинг плана и прављење Пословног плана, организовање будућег предузећа (име заштитни знак, радна места, подношење пријаве за регистрацију). Преко летњег распуста би требало да наше ОП добије дозволу за рад од Надзорног одбора овог програма за Србију, да нас упишу у свој регистар у складу са правилима, да нам Фонд за финансије ОП уплати 200€ у динарском износу за почетак производње од септембра месеца.

Ђачко перо: Захваљујемо се представницима свих предузећа на исрпном разговору и надамо се да ћемо у наредном броју Ђачко пера говорити о резултатима њиховој рада. До тада, желимо им много успеха!

ПОСАДИМО МИЛИОН СТАБАЛА

Ово је назив акције коју су покренули Влада Републике Србије и Министарство за заштиту животне средине. Министар Саша Драђин обавестио је новинаре да је у оквиру те акције до краја априла ове године засађено 350 хиљада садница, а га ће са планираних милион стабала бити покријено 2,5 хиљаде хектара.

Размишљајући на ову тему, добитница Нобелове награде за мир Ванѓари Матхай позвала је сваког становника Земље да посади дрво. Дошла је до закључка да би планета била богатија за милијарду стабала ако би тек сваки шести становник посадио једно дрво. Она каже: „Сваки човек може да ископа јаму, засади ту дрво и полива ћа. У свету је нас шест милијарди, и ако би сваки шести посадио једно дрво, ми бисмо на тај начин постигли циљ.“ Пожелели смо да овакву племениту иницијативу поделимо са Вама.

Колико лепоте у једном стаблу са кроњом попут круне, лишћем налик најраскошнијем накиту, а тек цветовима који снено пупе! Ни јесен га не наружи. Одсајом старинског злата посведочи вечност и мир. А кад се сунце пробуди, изнова потекне крв.

Какав спокој за пој птица, како дубоко поверење за оне најчуваније тајне, а колико нежности за руке које су се чврсто спојиле!

Баш ту, у сенци дрвета које утишини ствара.

Колико племенитости у једном стаблу! Много живота, енергије и снаге стане у сваки делић зеленог декора. И ту се не задржи, већ иде кроз простор и несебично се даје. Жедан живота, човек је непрестано пије и никада се не засити. Увек му је изнова наслуша и увек неописиво лепша, јер рађа нови дан. Рађа нову инспирацију, нове наде;

отвара видике, пружа утеху, улива веру, гуши сумњу, открива истину. Она смислом говори.

Човек је жедан живота. Посадимо дрво! А када посадимо дрво, нека никну дрвореди, далеки и бескрајни, нек се у висине вину и пробију облаке, нек се живот прелива, нека од радости препукне, нека љубав зазвечи. Да живот победи. Посадимо дрво!

Ђачко перо



КАД СЕ И ПОСЛЕДЊИ



Одељење 4/1



Заједно смо јачи



Сећаћемо се...

Озвонило је последње звоно за матуранте ТТПШ „Деспот Ђурађ“. Сакупивши своје књиге и свеске, стечено знање и незнанje, топле успомене и празне забораве, отишли су да граде живот. Допиавши на крај, стигли су на нови почетак. Почетак који доноси дилеме, неизвесност, страх, сумњу. Али, и почетак од кога се очекује да испуни давне снове и оствари надања која су стрпљиво чекала. Несумњиво ће на тај пут понети године из школских клубова, сваки делић тог времена; поуке наставника које су некада преозбиљно деловале, а сада ће добро доћи, болне сузе због изневерених љубави, али и спажну веру у љубав и приятельство; све одморе, мале и велике, онај гласан смех и руке за које су се чврсто држали. Све ће то негде затребати, јер пут је нов, дуг, неситуран. Пожелесмо им да стигну до циља, храбро и достојанствено. На традиционалан начин, испратили смо их матурантском вечери. Свакако тренутак који остане у неизбрисивом сећању до kraja живота. Школа се и потрудила да деци, коју сада као људе шаље у свет, приреди такав један испраћај. Поразговарали смо са учеником генерације Јеленом Јанковић и затражили да нам пренесе свој утисак са прославе:

ЧАС ЗАВРШИ

Ове године имала сам ту част да присуствујем и, наравно, учествујем у матурантској вечери ученика Текстилно-технолошке и пољопривредне школе „Деспот Ђурађ“.

Окупљање је отпочело у 19 часова испред ресторана Snoopy. Потом смо онако савршено нашминкани и сређени ишли на сликање. Неке од тих слика можете видети у приложеном чланку. Када су сва одељења завршила са фотографисањем, сели смо на своја места и слушали директоров говор о још једном завршеном школовању. Уследила је додела награда најбољим ученицима. Морам да нагласим да је вечера била изузет-

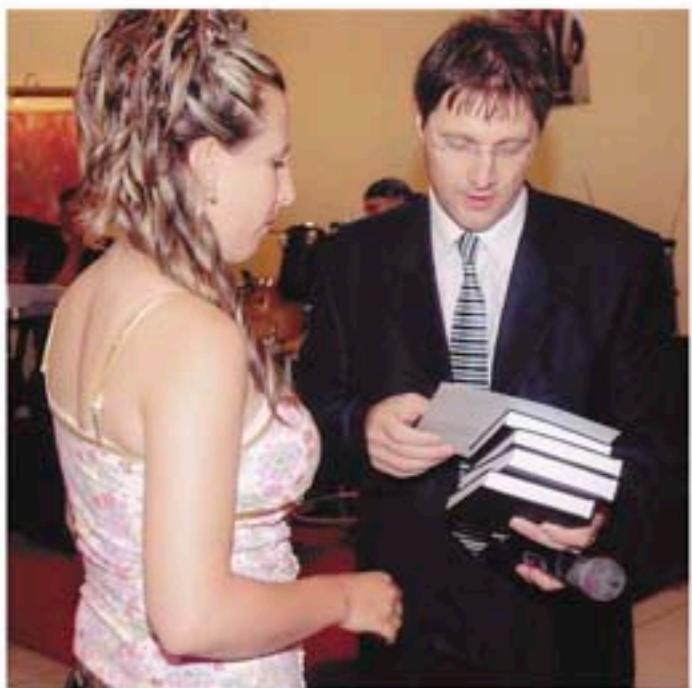
на, што ме је пријатно изненадило. Славље смо отпочели после вечере. Играли смо и певали заједно са професорима; заборавили смо на све лоше и на међусобне несугласице, и расвали смо се у једној пријатној и дружесљубљивој атмосфери.

Моји утисци са ове вечери су изузетни, као и свих мојих пријатеља. Било је то једно незаборавно вече, штета само што је тако брзо прошло. Драго ми је што ћемо из средње школе понети једно овако лепо сећање, и да ће нас оно везивати кад једног дана свако од нас оде својим

УЧЕНИЦИ ГЕНЕРАЦИЈЕ



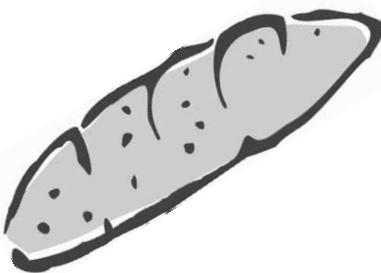
Јелена Јанковић
хемијско-технолошки техничар



Јелена Тодоровић
цвећар-вртлар

ТПШ „ДЕСПОТ ЂУРАЋ“ О СЕБИ

Пише: Александра Љубисављевић



Земља је мајка, одувек то бе-
јаше тако. Наши праоци и
оци слуге њене биле су и верно
служиле јој. Укротити дивљу
земљу, припитомити је, обога-
тити и оплеменити, бринути о
њој, учинити је плодном - то је
био њихов циљ. И земља је била
податна и изнедри многа чеда.

Својим укротитељима и него-
ватељима захвално је рађала,
множивши своје рајске плодове.
И опет све беше као некада у
рајском врту. Плодно и родно.
Човек се трудио, земља збила му
је вишеструко враћала. Зато су
они везани нераскидивом пра-
старом везом, као каквом светом
тајном.

Ко научи ту тајну, ко научи да
земљи буде и слуга и господар,
спознао је тајну самог живота,
живота изнад голог постојања.

Придружите нам се. Јер ми
смо чеда мајке земље, али и ње-
ни вечити чувари.

**Пољопривредници
Школе „Деспот Ђурађ“**

Пожелите ли ikada да по-
сејете случајно набављено
семе неког егзотичног цвета? Да
га нежно, својом руком, спусти-
те у меку црницу? Па да затим
постанете сведок његовог пре-
обрађаја, да осетите како земља
даје живот, како се оно напаја
њеним соковима, издужује се и
протеже своје нежно тело? Како
од маленог зрна настаје један
нови живот, чудесна биљка не-
одређене бајковите боје...

Она ће красити ваш дом; ви
ћете бити њен родитељ, неговати
је и бринути о њој; можда ћете је,
као рођендански поклон, дарива-
ти драгој особи. Ако сте песник,
писаћете о њој; ако сте сликар,
насликаћете је у њеној пуној,
оствареној лепоти. А можда ће
постојати тек тако, сама ради се-
бе и своје необичне красоте...

А ту лепоту спознаће свако
ко се градинаром жели назвати.
Бити вртлар, волети и гајити
цвеће, шапутати му на праста-
ром, изненада наученом језику
биља - чудесно је умеће.

Придружите нам се. Ми свет
бојимо најлепшим бојама.

**Цвећари
Школе „Деспот Ђурађ“**



Моћ сунца, боја жита, мирис
хлеба, осећај док вам
брашно нежно клизи између
прстију...

Хлеб наш насушни дај нам
данас. Тражили смо. А треба
пробрести најлепша зрна. Одво-
јити жито од кукоља. Затим га
самлети на неком старом воде-
ничном точку. То ће хлебу дати
душу, укус стarih времена. Вод-
еничар треба да буде старац,
помало замишљен, са благим и
загонетним осмехом.

Треба месити тесто уз старе
народне песме, можда чак и уз
гусле. Хлеб пећи у старинским
фурунама. Домаћица мора да
чека поред пећи, говорећи у се-
би молитве. На крају хлеб поми-
ловати науљеном руком, осети-
ти како дише. Нека одстоји,
прекривен тканином коју је вез-
ла наша бака. Па онда, као на
крсној слави, умочити мекани
комад у со и прекрстити се.

Научимо да правимо хлеб на
начин наших предака. Научимо
да хлеб у нафору претварамо,
јер то је света уметност прео-
брађаја. И разделимо га затим
једни другима, јер тако добро
дело чинимо.

Придружите нам се...

**Пекари
Школе „Деспот Ђурађ“**

ОМИЉЕНИ СПОРТ

Карате као борилачка вештина почиње да се развија и настаје на Окинави, када хармоничан мир нарушују трупе из Јапана које је послao Сацума. Као талац узет је принц из Окинаве, а у главном граду се успоставља полицијска контрола. Сва војничка класа је забрањена, а оружје је конфисковано. Иако борилачке вештине из Кине и Јапана нису биле омиљене због напредне будистичке културе, почињу да се користе системи одбране штапом, тољагом или голом руком (тоде или те). Један инструктор уместо речи „тоде“ употребљава реч „кара“ 1905. године.

Велики реформатор каратеа Гицин Фунакоши је око 1930. године дао прави назив „празна рука“. Дакле, основни принцип је био бранити се од непријатеља празних руку, без оружја. Оваквим начином борбе ум се мора ослободити грешних мисли. Говорило се: „Форма је празнина, а празнина је форма“. Карате је основна борилачка вештина без оружја. У почетку, власти нису дозвољавале и строго су забрањивале да се вежба карате, али се он ипак вежбао у тајности. Нешто касније дозвољено је тренирање каратеа.

Господари Окинаве били су опчињени каратеом, те су од окинавских мајстора тражили да јавно изводе демонстрације. За то је одређен славни Г. Фунакоши, који је био изузетно успешан. Због тога је Фунакоши карате промовисао и по Јапану, где се отвара први центар за вежбање каратеа - Шотокан центар. Карате се из Јапана проширио на све земље света. Његов интернационални развој је у рукама велике светске уније WUKO (WKF), коју је признао Међународни олимпијски комитет.

Данас се карате као борилачки спорт вежба широм света. Постоји неколико стилова у каратеу, од којих су најпознатији: SHOTO-KAN, WADO-RYU, SHITO-RYU, GOJU-RYU, SANKU-KAI, ISHIN-RYU.

Принципи каратеа су: принцип телесног развоја и принцип духовног развоја.

Принцип телесног развоја је, пре свега, изражен у перманентном усавршавању карате техника и моторичких способности које те принципе развијају. Принцип телесног развоја, поред усавршавања техничких принципа, подразумева и рад на општој физичкој кондицији.

Потпуно разумевање каратеа заснива се на духовном развоју,



јер карате захтева упознавање себе као комплетне личности. Принцип духовног развоја подразумева: дисциплину, поштовање, самопоуздање, самоконтролу, концентрацију, креативност, контролисану агресивност и интелигенцију.

Програм полагања за ученике обухвата нивое (KYU), док за мајсторска звања обухвата DAN-e. До добијања мајсторског звања, ученик мора да добије следеће појасеве: бели, жути, оранж, црвени, зелени први, зелени, плави први, плави, браон.

У Смедереву постоје следећи карате клубови: SD Combat, Јединство, Смедеревац и Лотос.

Јована Радосављевић 2/3

ПОТВРДА

Ваздух шкрипи под прстима
треба ли тако
питам се

У недоумици
проверавам
цепове
тражећи остатке
претходног дана
тек да потврдим
да одиста
постојим

Све изгледа једноставно

Али, цепови се
ругају
рупом

Шта ако сам се изгубила
можда сам испала
изрез цепно дно
негде тако успут

На кишном плочнику
упитник

Шта ако ме
пронађе
нека старица
па ме одведе у свој собичак
и у недоглед
до смрти
(своје или моје, свеједно)
храни млеком
мислећи да сам
мачкиша

Или
још горе
 неки дечкић
као шарени кликер
котрљајући ме
од рупе до рупе

Може ли бити горе

У том тумарању
од погрђење старице
до обесног клинца
у сусрет ми долази
моје дете

Потврда постојања

Сумња испада
изрек пробушени цеп

Препуштам је
старици или дечаку
нека чине са њом
шта им драго

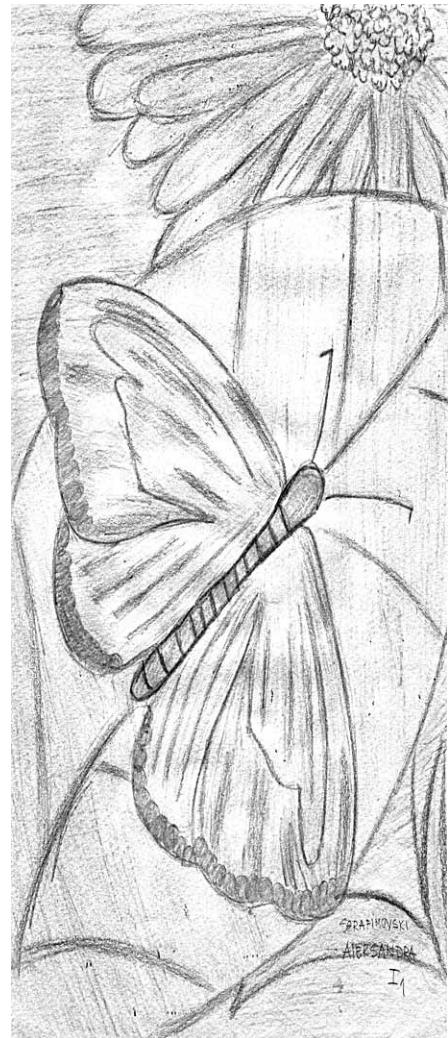
Узимам малену руку

Идемо

И остављам П. С.
самој себи:
не заборави
да зашијеш цеп
за сваки случај тек

Јер
сумња је
болест која
се
враћа

**Александра
Љубисављевић**



Серафимовски Александра 1-1

МИ НЕ ЗНАМО СУДБУ

Боже мили, чуда велиокога!
Кад се шћаше по земљи Србији,
по Србији земљи да преврне
и да други постане судија!
Да судија буде нам Јевропа,
да буде нам и отац и матери,
а да ми њој кано мало чедо!
Мајка зове, а дете се нећка,
држи дете мајчицу за скуне,
па нека се друга деца љуте!
Нек се љуте колико им воља
од свог чеда не имала боља!
Бриге многе чедо изнурују,
око њега сви са свима шурују,
све се неко коло чудно плете,

мало-мало па заплаче дете!
Траже од њега многобројна блага,
што дукате, што чак људске главе,
траже, ишту ватру на огњишту,
свашта траже, а не дају ништа,
не оста нам ишта од огњишта!
Милиција, ција, транзиција,
сваком своја глава најмилија,
немој ићи Марку у механу!
Нек се чува свака фамилија,
опасна је ово транзиција,
некад удба била нам је судба,
и увек нам судбу други кроје,
шта ће бити од судбине моје?!

Мина Спасов 2/1

САТИРИЧНИМ ПЕРОМ СЛИКАМ СВОЈЕ ОДЕЉЕЊЕ

Данаšњи школски дан се продужио попут теста за перце. Никако да одредим где му је почетак, а где крај. Гледам другове и другарице не би ли ми нешто сабило време до звона, и видим будуће ветеринаре. Бели уштиркани мантили промичу поред мене попут лебдећих облака, а руке у рукавицама до рамена машу и усмеравају животиње до кланица не би ли напунили стомаке својих власника.

Колико смо само времена утрошили у учењу и зашто? Јесмо ли паметнији? Колико смо беспотребних часова ликовне уметности одржали? Професор је тај који нас је пустио кроз рајска врата наших глупости. Покушавао је да нам дочара лепоту камена и воде, земље и неба, слике и музике... Зашто се труди кад ми то знамо? Морамо знати јер слушамо народну и турбо-фолк музiku, а она нас у срце погађа, учи о животу, о правим вредностима. Као што каже другарица: „Може нас научити како да освојимо срце неког дечка, како да га разставимо од девојке...“ Зашто бисмо време трошили будно слушајући професора, када можемо много тачније, поучније и корисније информације добити од певачица које су одевене слично монахињама. То су реалне слике наше генерације, оно што нам свакодневно треба, а не Бах са својих двадесет пет симфонија, или, не дај, Боже, Реноар и његове безвезне слике. Давидов кип и тако не говори. Стоји на мраморном постолју, укочен и хладан. А ми му се дивимо испружених руку, свечано одевени и укочени у ходу.

Перце се најздал откинула и више је небитно где јој је почетак. Видимо само крај још једном школском часу. Ветеринарима тако и треба. Непотребно је да се замарамо глупом литературом када смо паметни и све знамо. Нама је битно да знамо да разликујемо мртву и живу животињу. Све остало су секундарне и мање битне ствари.

Јована Радосављевић 2/3



Чезнем да ти
кажем најдубље
речи које ти
имам рећи

Желим, али не могу. Нешто ме спутава да ти кажем најдубље и најискреније речи које ти имам рећи. Можда је то страх, или пак недостатак речи, не знам. Плашим се твоје реакције, твог неприхватања мојих искрених емоција.

Већ дugo желим све да ти кажем, и из месеца у месец жеља је све већа. Твој поглед ме мотивише за проналажење нових, дубљих речи, али увек кад ми се укаже прилика да их кажем, нешто у мени се испречи, захути. Страх је ипак већи од жеље која ме разара, која хоће да изађе из мрачних дубина моје душе. Понекад помислим да ћу те својим ћутањем и неисказивањем својих осећања натерати да пожелиш да одеш од мене и оставиш ме саму са речима које чувам само за себе. Језа ме обузме увек када помислим на ту могућност, и ја окренем број, хоћу да ти кажем, али неко прекине везу. Мој неукротиви страх прекине везу и не дозвољава ми да се отворим, да те задржим уз себе. Мисао би хтела да прокопа излаз и провири, да равнодушност затвори врата и оде. Не дам. Страх не да.

Ипак сам срећна. Ти си још увек крај мене и слепо ми верујеш. И када једном отерам страх и останем сама у сумраку живота чекајући смрт, и тада ћу се питати: „Зашто?“

Тијана Рецић 3/1

ЖВАКОМАНИЈА

Сунчано јутро, први час. Улазите у учоницу, очекују вас симпатична деја лица, мање-више заинтересована за ваше приче. Пожелите добро јутро, понеко вам узврати, док остали гледају кроз прозор, у мобилне телефоне, или необавезно ћаскају. А онда, схватите да нешто није у реду... Та лица због нечега губе на својој дражесности, усне се развлаче, уста се покрећу у неком ухваћеном ритму, а потом се разјапљују... Понекад имате утисак да ће вас прогутати са све дневником.

Та појава оставља вас затеченим... и схватате да сте се суочили са њеним величанством Жвакаћом Гумом или Жваком, како вам драго. Увукла се у наше ћачке редове и направила пометњу. Она је опсесија наших ћака, од раног јутра па до... ∞. Она се ушуњала у наше животе, просто се залепила за нас и не можете је одлепити никако. Ту не помажу ни папир и пегла, не! Жвака се устоличила и тешко ју је свргнути.

Највећа казна за ученика је приметити га (а то је просто немогуће не уочити) и наложити му да се одвоји од те своје жвакаће слатко-кисело-љуте миљенице. Он ће њу бранити до последњег дана (ако је чак и не прогута, што опет није препоручљиво):

- Не жваћем!
- Није жвака, него онако.

- Немам ништа у устима, чини Вам се.

- Што увек ја?!

Варијације на тему су неограничене, а у тону понекад присутна и љутњица због наше неувиђајности. Ипак, један од најзанимљивијих коментара је:

- Па тек сам је ставио(-ла)!

Просто вам дође да се извините! Па зар је могуће да се тако безобзирно насрне на новоубачену, свежу и миришљаву жваку, па тек је стављена! Па нека је још мало, нека одживи свој кратки живот кад то толико значи њеном конзументу!

А под којим изговорима жвакомани жваћу? Жвака их одржава у будном стању, поспешује концентрацију, „јача“ интелигенцију; жваћу ради лакшег варења (јер једу углавном брузу храну која се споро вари); онако, из досаде (зар у школи досадно?!); чисте зубе после доручка; то чине да им брже прође час, да би скренули пажњу на себе.

И тако, уловљени мрежом сатканом од жвака, смештени у огромном жвакаћем балону, ми проводимо своје школске дане. Жвака се жваће и из нас извлачи животне сокове...

Али, погледајмо све ово из другогугла. Жвака и жвакање могу да послуже као тест у настави српског језика, на пример. Можете са ученицима провежбати глаголске облике, посебно презент који је у овом

случају вечен: жваћем, жваћеш, жваће... (или ако више волите застарело и мало заборављено а такође правилно-жвачем). Овај глагол (жвакати) не зна за прошла времена, футур I је увек актуелан и известан (жвакаћу, жвакаћеш,...), а потенцијал и футур II увек остварљиви. И тако у недоглед, док сви заједно не постанемо жвакани, сажвакани, недожвакани... Само-када ћемо све то једном сажвакати и испљунути заувек???

У једном дечјем вртићу стоји натпис: „Жвакаћој гуми треба 20-25 година да се распадне.“ Запитајмо се колико ли има таквих бачених жвака свуда око нас... Замислимо како ли ће изгледати једном Земља са неке друге планете, облепљена баченим жвакама које се умножавају непрестано, а распадају полако. У здравље нам жвакање!!!

*

Све што сте желели да сазнате о жвакању, а нисте смели да питате, можете сада да погледате на сајту: www.joszvacito.co.yu.

Кратка историја жвакаће гуме, ко је први жвакао и шта, жвака и њен развој кроз историју, будућност жваке, нови облици и модели, чудесна открића и достигнућа...

Посетите нас и постаните и Ви жвакоман!

Александра Љубисављевић



УСПЕСИ НАШИХ СПОРТИСТА



Дана 17.4.2008. године у Кладову на Међуокружном такмичењу у школској атлетици ученици наше школе постигли су следеће резултате: Петар Павловић заузео је прво место у дисциплини скок у даљ (5,75m), Гордана Палочевић друго место-скок у даљ (4,20m), а Слободан Станковић заузео је треће место у трци на 1000m. Својим пласманом обезбедили су учешће на Школској олимпијади, где је Слободан Станковић оправ-

дао свој резултат, освојивши опет треће место у трци на 1000m. Иначе, VIII Олимпијске игре ученика Републике Србије одржане су 7. маја ове године у Нишу.

Првенство централне Србије у џудоу одржано је 20.4.2008. године у Нишу. Наша ученица Марија Николић освојила је друго место у категорији 52kg, а Светлана Величковић треће место у категорији 48kg. Својим пласманом оне су узеле учешће на Школској олимпијади.

Традиционални Крос РТС-а кроз Србију одржан је 16.5.2008. године у Тврђави у Смедереву. Ученици ТТПШ „Деспот Ђурађ”, као и сваке године, учествовали су у овом кросу. У трци омладинки на 800m Марија Јоновић заузела је прво место, а Јована Стојадиновић треће, док је у трци омладинаца на 1.000m Слободан Станковић освојио прво место, а Марко Радосављевић треће.

Ђачко перо

МАНИФЕСТАЦИЈА КОЊИЧКИХ ТРКА

Манифестација коњичких трка поводом Васкршњих празника одржала се у суботу 26.4.2008. године на простору Шалиначког луга. Учесници су пристигли из разних крајева: Шалинац, Липе, Лугавчина, Банатско Ново Село... Манифестацију су увеличала културно уметничка друштва из Шалинца, Липа и

Лугавчине, Атлетски клуб Смедерево и Ловачко друштво Ко-столац. Било је много награда, похвалница, захвалница и пехара.

Учествовала је и Текстилно-технолошка и пољопривредна школа „Деспот Ђурађ“ из Смедерева. На манифестацији су похваљени пољопривредни техничари из наше школе, који су

у саксијама произвели неколико младих садница храстова. Планирано је да када довољно порасту, буду пресађене у Шалиначки луг за неке нове генерације. На тај начин очуваће се природне лепоте луга, а ми ћemo бити поносни што смо учествовали у томе.

Ивана Стевановић 2/9



КРВ ЖИВОТ ЗНАЧИ

"Ако језике човечје и анђеоске ћоворим, а љубави немам, онда сам као звено које звони, или прапорац који звучи.

И ако имам пророштво и знам све тајне и сва знања, и ако имам сву вјеру да и ћоре премјештам, а љубави немам, ништа сам..."

**Коринћанима посланица прва
Светог апостола Павла, гл. 13**

Саобраћајне несреће, разбојништво, секире, ножеви... опаке болести... крв као роба... Али и љубав као осетљивост за доброту и потреба да човек помогне човеку у невољи.

Јасно се сећам тог дана и никада не могу да га заборавим. Било је то остварење ноћне море, која ме је прогонила од дана кад је муж напустио мене и нашу трогодишњу ћерку. Осећај зле слутње био је везан за моју ћер. Плашила сам се да нисам довољно добра да будем свом детету и отац и мајка, да ће се њој нешто лоше догодити...

А онда, једног кишног поподнева и зле слутње су се обистиниле. Баш испред наше куће ударио ју је, јасно се сећам, жути аутомобил. Играла се у дворишту, а онда је истрчала за лоптом на улицу. Само сам чула цвилећи звук гума и...

Сећам се њеног малог тела на носилима. У болници је било мучно. Пожелела сам да вриштим, да молим за живот своје ћеркице. У мени се усадио снажан осећај кривице, као да је моја грешка што она беспомоћно лежи, уместо да се смеје, гледа бајке и ужива у омиљеном пудингу од ваниле.

Хитно јој је била потребна крв, али моја није одговарала. Дрхтећи, седела сам у чекаоници, бледо гледајући у врата, као да ће одатле искочити неко чудо и спасити моју девојчицу. Иако сам веровала да чуда не постоје, тог дана сам се уверила, не само у постојање чуда, већ и у доброту и несебичност људског срца. Незнанац ми је при-

шао у болничком ходнику и пружио руку утеше. У души је нашао довољно доброте да ми помогне... То племенито људско биће понудило је крв и спасило живот моје ћери.

Нисам веровала у људску доброту. Нисам је пронашла у срцу најбоље другарице, мужа, али сам је нашла у незнанцу, човеку који ништа није тражио зато што је спасао живот мојој девојчици и повратио веру у људе једној несрећној мајци. Захваљујући њему, гледала сам како моја ћерка расте, како се смеје, иде у школу, дели са мном успоне и падове...

Бивши незнанац постао је наш пријатељ. Не размеће се добром, али је срећан човек, јер је схватио да нам живот враћа оно што ми другоме несебично и безусловно дајемо.

Зато, племенити и здрави, дајте крв онима којима она живот значи. Ја хоћу.

Јелена Јанковић 4/1

(Награђени рад на литературном конкурсу
Крв живот значи у организацији Црвеног крста)



КРИЗА МУЗИКЕ



Песме снимљене 80-их и 90-их година живе и данас. Међутим, песме снимљене у протеклих неколико година „живе” само неколико дана. Због чега? Да ли је проблем у жанру издате музике, у квалитету песама и извођача, или је, можда, разлог у томе

што је превише певача на садашњој музичкој сцени?

Сваког дана се срећемо са новим „музичким уметницима” и све простијим и вулгарнијим песмама. И, иако знамо да су просте, слушамо их и певамо, све док се не појави неки нови „хит”. Радећи анкету, чланови

новинарске секције су сазнали да средњошколци уживају уз турбофолк и народну музику, а тек онда уз поп, метал, рок, реп.

Поставља се питање зашто средњошколци „утеху” проналазе у Миланчету Радосављевићу и песми *Шеснаестти лета беше*. Да ли је музика у кризи, или само музички укуси?

Јелена Јозић 2/3

Марина Ђоковић 2/3



МАЛИ РЕЧНИК ШКОЛСКИХ ПОМОВА

ДНЕВНИК-Досије X

МАЛИ ОДМОР-Прохујало с вихором

РОДИТЕЉСКИ САСТАНАК-Бал вампира

ЈЕДИНИЦА-Пут без повратка

ДВОЈКА-Обрачун са оцем

ТРОЈКА-Имати и немати

ЧЕТВОРКА-Истините лажи

ПЕТИЦА-Сан летње ноћи



БИСЕРИ ИЗ ШКОЛСКЕ КЛУПЕ

Професор: „Разлика између ове школе и луднице је у телефонском броју.”



Професор: „Прочитајте ово код куће.”



Ученик: „А ја имам стан.”



Професор: „Ти доле ћути, а остали тишина!”

Седи тип на улици поред котарице са кошчицама од јабука. Долази пандур и пита га:

- Шта ти је то?
- Ништа, продајем кошчице од јабука.
- А чему то служи?

- Поједеш једну, па будеш паметнији. После краћег размишљања на тему „Сви ми говоре да сам глуп”:

- А пошто ти је то?
- 25 динара комад.
- Дај једну.

(Драмска пауза док он једе.)

- Видиш, за 25 динара сам могао да купим кило јабука, па да добијем двадесет кошчица уместо једне!

- Ето видиш, већ делује!
- У праву си, дај још две!



- Зашто се пандур никада не купа?
- Чека да се на бојлеру упали зелено светло.



- Како пандур пеца?
- Ухвати једну рибу и бије је док не призна где су остала.



- Зашто пандур наручује три кафе?
- Пије средњу.



Муjo се напио и легао наспред паркинга. Дође полицајац и пита га:

- Шта радиш ту?
- Зар не видиш да сам се паркирао?
- Па ниси ти ауто!
- Баш ме брига, ниси ни ти паук.



- Периће, када ћеш да поправиш лоше оцене?
- Џале, ја се трудим сваког дана, али учитељица не испушта дневник из руку.



- Како је Фата погинула у Сарајеву?
- Испала је кроз прозор док је пеглала завесе.



Перица радознalo упита мајку:

- Мама, зашто тата нема косу?
- Твој тата много мисли, зато му је коса опала.
- А зашто онда ти имаш много косе?
- Ма завежи и иди на спавање.



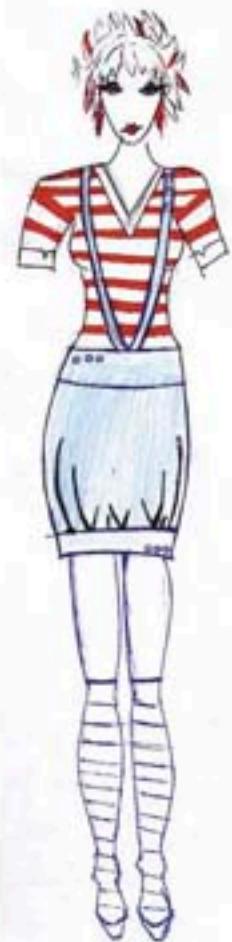
- Дошао другар Перици у госте. Кад су сели да ручају, другар згрануто упита:

- Зар се ви не молите пре јела?

Перица му пуних уста одговори:

- Зашто? Моја мама добро кува.

МЛАДИ МОДЕЛАРИ



Марина Илијашев 1/1